

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. III. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972050206336/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

den tilstrækkelige Variation bliver vanskelig. I en Publikationsform, der samler Bidrag fra flere Forfattere, opnaar man tilsyneladende en Slags Afveksling, der kan tiltrække et Publikum og holde det interesseret.

Disse Samlinger danner en ubrudt Kæde fra Slutningen af det attende Aarhundrede langt ind i det nittende. Umærkeligt tuer her det ene Lag af Poesi sig ind over det andet. Man finder i Antologierne fra Slutningen af Tjerne og Begyndelsen af Tyverne stadigt Bidrag af de »gamle« anerkendte Digtere af Rahbeks, Oehlenschlägers og Ingemanns Generationer. Men ved Siden af de gamle Navne dukker nye op. Det er utroligt, hvor mange der optræder som Digtere. Det vrimler med Anonymer. Som herhjemme paa Reformationstiden Mænd af alle Stænder og Beskæftigelser gav Bidrag til Salmedigtningen, saaledes synes omkring 1820 enhver ung Mand, i hvert Fald enhver Student, at kunne skrive en Romance eller et lyrisk Digt.

Man maa huske, at Chr. Winther og hans jevnaldrende var Dreng, da Oehlenschläger skrev »Guldhornene« og »Aladdin«. Chr. Winther blev Student Aaret efter at »Helge« udkom, det Værk han elskede højst af Oehlenschlägers Digtning — som man kun kan elske det, der er uløseligt forbundet med ens egen Ungdom og med selve Opdagelsen af Poesien.

Der var skabt en poetisk Tradition. De der var unge omkring 1820 modtog dansk og tysk Digtning som noget selvfølgeligt, et Led af deres Almendanselse. Antologierne viser, hvor langt denne æstetiske Kultur havde trængt igennem. Blader man nogle Prøver af dem igennem, slaar det en, i hvor høj Grad Digtene er som skrevet af den samme, forskellige kun ved den større eller mindre Lethed, saa at sige manuelle Færdighed i Versbehandlingen. Ellers forsvinder Forfatterne, gaar op i samme Upersonlighed, den store Anonym: Tiden, Traditionen.

Men ved Siden af Anonymerne og de mange nu